

לרזות ... ולהנות? אתה יכול!

עודפי שומן הם יותר מפגם אסתטי. הם סכנה חמורה לבריאותך. אם אתה מודע לחומרת מצבך, יש לנו חדשות טובות עבורך ו באפשרותך לרזות. להבריא... ולהנות. בבית פרומר.

בית פרומר הינו מלון מיוחד במינו. המציע לך חופשת ריזיה והבראה מתוכננת ומותאמת במיוחד עבורך - ע"י רופא בר סמכא, יחד עם מבוחר מגוון של אפשרויות בידור, תרבות ונופש.

תכנית ההבראה **בבית פרומר**, מבוססת על שילוב נכון של דיאטה טבעונית- צמחונית, ספורט ומנוחה בהשגחה רפואית צמודה.

בוא להתחדש בבית פרומר - המלון אשר לתכניות ההבראה שלו יצאו מוניטין עולמיים. יעירו על כך, מאות אורחיו המניעים סכל קצו חבל.

לפרטים והזמנת מקומות נא לפנות אל: בית פרומר, אנשקלון. טל. 051-22148

בית פרומר מרכז בריאות טבעוני

רח' הטייסים, אפרידר, אנשקלון. טל. 051-22148

ADMARK

רב־שיח יהודי־ערבי בנושא: מיסמך קניג (20 שנים לאסון כפר־קאסם)

בהשתתפות:

פרופ' אסא כשר	הכומר שחדה שחדה
פרופ' גדעון גילת	עבדללה בדיר
פרופ' שאול פוגל	העתונאי סליבה כמיס
המשורר עסאם אל-עבאסי	המשורר יבי
הפסל פנחס עשת	הכלכלנית תמר גוז'נסקי

ייערך ביום ראשון, 17.10.76 בשעה 8.30 בערב
בתל־אביב, באולם "בית סוקולוב", רח' קפלן 4.

— הציבור מוזמן —

במדינה

מישפט

הכל תלוי בטיב העיסוי

המסז'יסטית הביאה את

הזקוק לירי אורגזמה

אך השופט זיכה את הנאשמת

מאשמת ניהול בית־בושת

שני הבלשים של מחלקת־המסר וינקו לעבר הגבר שיצא מן הבית מס' 18 ברחוב הזוהר בשיכון בבלי בתל־אביב. לפי עדותם של השוטרים, שהה הגבר, משה עמרם בסך־הכל כרבע־שעה בדירתה של המסז'יסטית ז'קלין רובינשטיין (38), שבאותו בניין. בעדותו במישטרה טען עמרם, כי קיבל שם את שירותיה של ז'קלין — ע"י סו בכל חלקי גופו — דבר שהביא אותו לידי אורגזמה.

על־סמך עדות זו הגיש עורך־הדין סב־רין סראטר, סגן בכיר ראשון לפרקליט מחוז תל־אביב, כתב־אישום נגד המסז'יסטית, גרושה לידית מרוקו.

בכתב־האישום הואשמה ז'קלין באחזקת מקום לשם עיסוק בזנות, ובניהולו למטרה זו, "לשם כך", טען איש הפרקליטות לפני השופט־המחוזי דוב לוויין, "היא פירסמה מודעות בעיתונים, שבהן הומינה גברים לבוא למכון שלה על־מנת לקבל עיסוי, הלקוחות", טענה התביעה, "קיבלו בדירתה של ז'קלין רובינשטיין עיסוי שכלל שיפ־שוף אבר־מינס עד לשפיכת הזרע". בי־סיכום דבריו טען נציג התביעה, כי ז'ק־לין ניהלה בדירתה בית־בושת במסווה של מכון־עיסוי.

היא רק נגעה. אולם פרקליטה של ז'קלין, עורך־הדין משה אלוני, טען לערמתו כי אין בראיות שהובאו די כדי להאשים אותה בניהול מקום למטרה של עיסוק בזנות.

העד היחידי של התביעה היה לקוחה של הנאשמת שנעצר באותו יום, משה עמרם. הוא סיפר לשופט כי באותו יום, ה־17 באפריל 1975, חזר מאילת והיה עייף מהשמש ומהדרך, וביקש להתרענן על־ידי מסז' רפואי, הוא פנה אל ביתה של ז'קלין, אך לא ביקש ממנה שירותים אסורים. היא רק נגעה באבר־המין שלה, טען, ואז הגיע להרפייה.

הנאשמת, בעדותה במישטרה, טענה: "כשגבר מבקש ממני לעשות לו ביד, אני לא מבקשת מחיר. כמה שהוא גותן לי, אני לוקחת. המחיר הכי נמוך אצלי זה 50 לירות. אני גם מקבלת 100 לירות. תלוי בקליינט. אני עושה עיסוי רפואי, בכל הגוף, אבל אני לא מקיימת יחסי־מין".

השופט דוב לוויין רשם בהכרעת־הדין, בין השאר: "הנאשמת נתבקשה על־ידי הלקוח לעשות לו עיסוי עם טאלק על גבו. אולם אחרי שהוא התפשט, היא הגִידלה לעשות בכך שהרחיבה את העיסוי לכל חלקי הגוף, לרבות הבטן ולרבות אברי־המין. לדבריו (של הלקוח), תוך כדי העי־סוי הוא בא לכלל גירוי, ובשבילו ברור היה שהגירוי גובע מכך שבחורה מלטפת אותו בכל חלקי הגוף. העד אומר שהגניעה באבר־המין לא היתה יוזמה, וכי כדי לה־ביאו לידי אותו גירוי היא לא היתה צריכה לזנום או להתאמץ במיוחד."

תוצאות לוואי. אמר השופט: "זהו סיפור המעשה, כפי שעולה מדיבור העד, ואינני מאמין לו כי כאלה היו פני הדבר־רים. אבל אין כל ראיה נוספת שהיו מיקרים אחרים, שבהם נעשו דברים דומים באותה דירה, כפי שתואר בכתב־האישום". "הלקוח משה עמרם, הדגיש השופט, "טען כי תוך תהליך העיסוי הגיע לכלל סיפוק מיני, עד גמירה. נשאלת השאלה (לגבי הנאשמת) אם אותו מעשה מגיע ל־כלל מעשה־זנות, שהופך את השימוש בי־אותה דירה למקום המנוהל לשם עיסוק בזנות. התשובה לכך היא שמעשה כזה, המביא לכלל גירוי מיני, אסילו שאינו יחסי־מין בין גבר לאשה בדרך הרגילה אלא מעשה הנעשה על־ידי עיסוי אברי־המין ביד. הוא מעשה־זנות."

בהתייחס לדיבריו העד עמרם הדגיש השופט, כי הוא ביקש לקבל — לדבריו — עיסוי רפואי, וכי רק באקראי הביא טי־פולה של ז'קלין לתוצאות־לוואי אחרות. "מכל כתב־האישום התביעה כמעט שלא הוכיחה כלום." סיכם השופט, וזיכה את ז'קלין מכל אשמה.

• השם בדוי.

ז"ה ביזבזו זמן וכישרון שיהי
סתם רחכת! הגיע הזמן שאמא תפ־סיק לעשות חלונות ותתחיל לעשות אמ־נות! בני מישפחת אלפרין חייכו לעצמם כשאמר זאת הכן הבכור, אברהם, ימים אחדים לפני שהתגייס לצבא. יהודה אל־פ־רין, האב המשופם העליו, מיהר להסביר לבן שהוא אינו יכול לוותר על מטי, האם, בבית־המלאכה שלו לעבודות־ריתוך.

"אם אקח מישוה במקומה זה יעלה המון כסף, ואף אחד לא יעשה את הע־בודה טוב כמו שאימך עושה אותה", הס־ביר האב. מטי ישיבה מן הצד, ולא לקחה את העניין שעשו סביבה בני־מישפחתה ברצינות גדולה מדי.

היה זה ימים אחדים אחרי שהגיסה לבנה את מתנת־הגיוס שלו. מתנה מקורית, ללא ספק — פסל שקראה לו הנשרים ושעבדה עליו לילות רבים בבית־המלאכה המישפח־תי באשדוד.

הבן התגייס, אך לא עברו חודשים רבים, והגיסה הידועה שהלמה בבני־הבית כרעם ביום בהיר. "בחילופי יריות בתעלת סואץ נהרג בנכם, אברהם", הודיעו הקצינים, שהתדפקו על דלת הווילה באישון־לילה, התקופה היתה מלחמת־ההתשה, והחדשות היו־סיומיות, שהודיעו על הרוגים בחזית התעלה, הדירו שניה מעיני מטי, שידעה כי בנה נמצא בקו הראשון.

במילחמה
יורה מטי אלפרין לגדוד התותחנים, שבעת שירותו בו נפל בנה אברהם. בתמונה היא נראית על אחד מכבישי מעבר־המיתלה.

בשבוע שעבר, כשבע שנים אחרי אותו יום מר, ניצבה מתילדה ("מטי") אלפרין (ישראלוביץ') במרכזו של אירוע שהיה, לגביה, נקודת־מיפנה בחיים. בבית יד־לבנים במרכז אשדוד, בית שאותו הקי־מה מטי "כימעט בעשר אצבעות", כדבר־ריה, הוצגו ציורי־הראשונים של הרתכת, שריצפה את רציפי נמל חיפה ועבדה בתוככי המכרות בתמנע, שאחד מפסליה מפאר את אחת מכיכרות אשדוד ואשר החליטה לבסוק, בגיל 47, כי עתידה טמון דווקא במיכחול־הציירים.

ידיים אווזות

בפגז

ח־ציי־שנה אחרי שאברהם נהרג לא יכולתי לעשות כלום" סיפרה, כש־שוחחה עם נינה קציר, רעיית גשיא המ־דינה ו"ידידתי הטובה", כדבריה, שנתנה חסותה לטכס־הפתיחה. "אחרי חצי־שנה באו חברים שלו וקצינים מגדודי־התותחנים שבו שירת, ואמרו לי שאברהם נהג להת־פאר בפניהם באמו הפסלת. עד אז עשיתי רק פסל אחד — מתנת הגיוס לאברהם. "אולי תעשי גם לנו פסל אחד?" שאל אחד הקצינים. אז יצאתי בפעם הראשונה מאו־הלווייה מהבית. ישבתי בבית־המ־לאכה שלנו לילות רצופים, ימים רצופים. פחדתי מאד. ומה שיצא לי, היה פסל שבו ניראו ידיים אווזות בפגז. זה היה נורא בשבילי, כי ראתי שהידיים הן בדיק־הידיים של אברהם. הכל — הגידים, השי־רירים, האצבעות. פחדתי להביא את הפסל הביתה, ולכן עבדתי עליו עד שגמרתי אותו. בלי לאכול, בלי לשתות, בלי לישון. את הפסל עשיתי בצורה מיוחדת, מחתיכות קטנות שהלחמתי. אחרי יומיים וחצי גמר־תי את הפסל וקראתי לו תפילה."